

Konstens Hus inleder sin vårsäsong i högdelen med en grupputställning bestående av Stig Lundberg, Rolf Hansson och Kenneth Johansson. De har som grupp inget mer gemensamt än att de tidigare känner varandra sedan tiden på konstfack och akademien. Detta är dock första gången de ställer ut tillsammans.

Kenneth Johansson har vi tidigare mött på Konsten Hus, nämligen 1998 då han visade skulpturer i en konstellation av smålandskonstnärer som kallades Malen. Kenneth Johansson utbildade sig till målare en gång i tiden, men boende i närheten av det unika svarta diabasstråk som går genom Göingebygden i norra Skåne drabbades han som så många andra konstnärer av kärlek till den hårda stenen. Sedan dess arbetar han med skulptur.

Skulpturerna tycks ofta utgå från en vid klyvningen uppenbarad form som sedan ligger till grund för en idégestaltning. Det vill säga idéerna verkar födas ur materialet, dess form och färg. Råa brottytor sparas och kontrasteras mot sågade, krysshamrade och slipade partier vartefter verket och idén tycks växa fram under arbetets gång. All färg och form har en undertext, är bärare av historier och av associationsbottnar. Om dessa omkombineras eller omformuleras i ett nytt sammanhang uppstår nya historier. En borrhärna blir en börda eller ett budskap när den sätts samman med en sockel i ett avvikande material och skulpturen ”Bud” uppstår. Ur två gjutjärnsöron uppsatta på en röd granitpelare tar en ”Lyssnare” gestalt. Vilken för övrigt är en favorit i repris. Den här skulpturen, eller möjligen en snarlik, fanns med i Malenutställningen. Så också ”Lyssna II” som lånat namnet efter en föregångare ur samma utställning. Som ett välproportionerat bukigt råsegel med slits mitt på står ett krysshamrat flak av Vångagranit. ”Delning” heter det enkla och stilfulla verket. I dess bas ligger inhugget ena halvan av ett gjutjärnsklot. På dess skuggsida lämnar slitsen en skarp ljusspalt som delar stenen som vore den kluven med en laser. Måne det en bild av tankens makt över materien? Ett annat verk fyllt av associationsbottnar utgör den lilla stenen som Johansson kallar ”Snodd”. Den ligger som ett ruinfragment, ett pelarsegment från antiken till synes bortglömt i ett hörn av utställningshallen.

Det är två sinsemellan diametralt olika målare som samsas i högdelen. Rolf Hansson visar tre arbeten i monumentalformat. Han utnyttjar måleriets alla medel och väver in tidens gång i sina verk. Det ser man i alla övermålningar och lasyrer som ligger som samlande sjök över vått-i-våttmålade partier. Han åstadkommer med detta förfarande en tilltalande mättnad och ett djup i färgernas lyster som får bilderna att glöda inifrån. Verket ”Descendant/Remontant nr.I” är bilden av en trappa som närmast vibrerar av den höga färgtemperaturen. Trappan är, med tanke på associationsbottnar, något av en konsthistorisk ikon. I Hanssons tappning blir den ett glödande inferno, men trots intensiteten dock inte lika hänförande som målningarna ”Portrait d’une rose nr. I och II som är formidabla färgäventyr. Där Rolf Hansson utnyttjar färgernas hela register av samspel mellan med form, kulör, struktur, stämning, djup och mättnad blir Stig Lundgren, bördig från Boden, genomgående snabb och emblematiske. Det litterära undantaget är en svit landskapsbilder där han laborerar med lätt igenkännbara nordliga färgackord. I dessa bilder blir mötet mellan form, kulör och färgtemperatur bärare av nyanserade stämningar men merparten av Lundgren bilder saknar dock denna esteticerande dimension. I många av bilderna målar inte Lundgren med färg, han tecknar ett slags torra bildvitsar. Det är ett, om man vill uttrycka sig vänligt, sparsmakat måleri. Själv upplever jag det som närmast snålt, reducerat som det oftast är till färgen enbart som materia där färgens plasticitet och sensualismen i påförandet tycks tillsammans med själva infallet vara en av de få skönjbara poängerna. Sensationer som jag som betraktare känner mig utestängd från och med tanke på resultatet också ställer mig frågande inför. Ärligt talat hur många gånger roas man av samma vits? Mediet och budskapet tillför inte särskilt mycket till varandra. Effekterna skulle kunna vara mer verksamma i ett annat material och på en annan plats och i en annan upplaga.

Bertil Sundstedt

